

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 11 stycznia 2017 r.

Horyzont Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od J. D. kwoty 40609,62 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty. W uzasadnieniu pozwu powód twierdził, że pozwany J. D. zawarł z Bankiem (...) w W. umowę pożyczki o nr (...), na podstawie której otrzymał świadczenie oraz był zobowiązany do spłaty zadłużenia zgodnie z warunkami umowy. Ponieważ J. D. nie uregulował zadłużenia, umowa została wypowiedziana, a wobec dłużnika wszczęto działania windykacyjne z wszczęciem egzekucji sądowej na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego włącznie. Na podstawie umowy cesji wierzytelności z dnia 23 listopada 2015 r. powód stał się wierzycielem M. D. (pozew k. 2-3).

W dniu 22 kwietnia 2016 r. Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym dla m. st. Warszawy w W. w I Wydziale Cywilnym w sprawie I Nc 1497/16 wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (nakaz zapłaty k. 24).

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany J. D. zaskarżył nakaz zapłaty w całości oraz wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów postępowania. W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany podniósł zarzuty: braku legitymacji czynnej, nieudowodnienia roszczenia co do zasady i wysokości, niewymagalności roszczenia oraz przedawnienia roszczenia. (sprzeciw od nakazu zapłaty k. 28-30).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 29 sierpnia 2008 r. Bank (...) spółka akcyjna z siedzibą w W. zawarł z J. D. umowę pożyczki gotówkowej. Kwota pożyczki wyniosła 40000 zł netto, 42000 zł brutto. Termin spłaty ostatniej raty przypadał na dzień 2 września 2013 r. Ponadto bank był uprawniony do pobierania opłat i prowizji określonych w tabeli opłat i prowizji. (dowód: umowa pożyczki k. 4-5).

W dniu 19 sierpnia 2010 r. Bank (...) S.A. z siedzibą w W. sporządził oświadczenie o wypowiedzeniu J. D. umowy pożyczki gotówkowej z zachowaniem trzydziestodniowego okresu wypowiedzenia. (dowód: wypowiedzenie umowy k. 42).

W dniu 23 listopada 2015 r. Bank (...) SA zawarł z Horyzont Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym z siedzibą w W. umowę przelewu wierzytelności pieniężnych, wynikających z różnych tytułów, w tym z tytułu dokonanych przez zbywcę czynności bankowych. Do umowy przelewu dołączono Załącznik 1a, tj. listę wierzytelności i dłużników w wersji elektronicznej na płycie CD oraz Załącznik numer 1, czyli papierową wersję Załącznika numer 1a. W dniu zawarcia umowy przelewu wierzytelności strony zawarły Aneks nr (...) do umowy przelewu wierzytelności. W punkcie 2 Aneksu nr (...) strony zgodnie oświadczyły, że Dzień Przeniesienia wierzytelności na nabywcę nastąpił w dniu 23 listopada 2013 r. i w tym dniu nabywca nabył od banku portfel wierzytelności obejmujący wierzytelności wymienione w Załączniku nr 1 do Aneksu, który został sporządzony wyłącznie na płycie CD załączonej do Aneksu. W dniu 30 marca 2016 r. Bank (...) SA zawarł z Horyzont Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym z siedzibą w W. Aneks nr (...) do umowy przelewu wierzytelności z dnia 23 listopada 2015 r. Zgodnie z § 1 Aneksu nr (...) strony uzupełniły Załącznik nr 1 do umowy przelewu wierzytelności. W myśl § 2 Aneksu nr (...) strony wskazały, że wierzytelności wskazane w Załączniku nr 1 do pierwotnej umowy przelewu wierzytelności z dnia 23 listopada 2015 r. oraz wierzytelności wskazane w Załączniku A do Aneksu nr (...) są tożsame. Wedle § 3 aneksu nr (...) uzupełniony wykaz wierzytelności, stanowiący Załącznik A do Aneksu nr (...) zastępuje Załącznik nr 1 do pierwotnej umowy przelewu wierzytelności z dnia 23 listopada 2015 r. (dowód: umowa przelewu k. 7-9, aneks nr (...) k. 10, Aneks nr (...) k. 43-444).

W dniu 25 lutego 2016 r. powód Horyzont Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. wystawił wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej nr (...), w

którym stwierdzono wysokość zobowiązania J. D. na dzień wystawienia wyciągu w kwocie łącznie 40609,62 zł, która jest w całości wymagalna (dowód: wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu k. 6).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wyżej powołanych dowodów z dokumentów. Sąd odmówił wiarygodności i mocy dowodowej następującym dowodom przedstawionym przez powoda: załącznikowi do umowy cesji zgłoszonemu w pozwie oraz wyciągowi z Załącznika - wykazu wierzytelności będących przedmiotem umowy cesji z dnia 23 listopada 2015 r. dołączonemu do Aneksu nr (...). Załącznik do umowy cesji zgłoszony w pozwie nie zasługiwał na obdarzenie go walorami wiarygodności i mocy dowodowej. Załącznik ten stanowi wydruk komputerowy. Ocena jego walorów dowodowych następuje zatem nie w świetle art. 244-245 k.p.c., lecz 308-309 k.p.c. w brzmieniu obowiązującym do dnia 7 września 2016 r. Przy ocenie tej nie ma żadnego znaczenia to, że działający w sprawie pełnomocnik powoda poświadczył przedmiotowy wydruk za zgodność w myśl art. 129 § 2 k.p.c. Przepis ten stanowi, że zamiast oryginału dokumentu strona może złożyć odpis dokumentu, jeżeli jego zgodność z oryginałem została poświadczona przez notariusza albo przez występującego w sprawie pełnomocnika strony będącego adwokatem, radcą prawnym, rzecznikiem patentowym lub radcą Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa. Jak wynika wprost z jego treści dotyczy on jedynie możliwości poświadczania odpisów dokumentów. Niewątpliwie chodzi o dokumenty w rozumieniu art. 244-245 k.p.c. w brzmieniu obowiązującym do dnia 7 września 2016 r. Wprawdzie przepisy art. 308 i 309 odsyłają do przepisów o dowodzie z dokumentu, Sąd stanął jednak na stanowisku, że w przypadku wydruku komputerowego nie istnieje możliwość poświadczania takiego wydruku „za zgodność” z oryginałem. Zdaniem Sądu oryginał wydruku komputerowego stanowi zespół danych zapisanych w pamięci komputera. Już w świetle zasad doświadczenia życiowego oczywiste jest, że żaden człowiek nie ma możliwości dokonania takiego „poświadczania”, gdyż stan pamięci komputera nie jest dostępny ludzkim zmysłem. Możliwe jest jedynie poznanie odzwierciedlenia stanu danych zapisanych w pamięci komputera przy pomocy urządzeń umożliwiających wywołanie tych danych w postaci dostępnej ludzkim zmysłem, np. przez wyświetlenie na ekranie komputera, wydrukowanie. Nie ma jednak możliwości stwierdzenia, czy postać dostępna poznaniu zmysłowemu rzeczywiście stanowi odzwierciedlenie stanu danych zapisanych w pamięci komputera. Stąd poświadczenie wydruku komputerowego w sposób określony w art. 129 § 2 k.p.c. nie rodzi skutków prawnych takich, jak w przypadku dokumentu. Po wtóre należy zwrócić uwagę, że omawiany wydruk nie nosi żadnych cech, które pozwoliłyby go powiązać z umową przelewu wierzytelności z dnia 23 listopada 2015 r. Z kolei załącznik do Aneksu nr (...) również stanowi wydruk komputerowy, ale różni się od załącznika dołączonego do pozwu tym, że stanowi część wyciągu z Aneksu nr (...) do umowy cesji wierzytelności, sporządzonego przez notariusza J. S.. Z treści poświadczenia na przedmiotowym wyciągu nie wynika jednak, z którego załącznika do umowy cesji został sporządzony wyciąg, stwierdzono tam jedynie, że wyciąg obejmuje pozycję 1579 Załącznika - wykazu wierzytelności będących przedmiotem Umowy cesji z dnia 23 listopada 2015 r. Mając na względzie, że strony umowy przelewu wierzytelności z dnia 23 listopada 2013r. sporządziły więcej niż jeden Załącznik zawierający wykaz wierzytelności, takie określenie omawianego załącznika należało uznać za niewystarczające, aby można było powiązać wyciąg z Aneksu nr (...) oraz dołączony doń załącznik z umową przelewu wierzytelności. Ponadto Sąd nie dał wiary dokumentom w postaci wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu z 18.10.2011 r. i wniosku o wszczęcie egzekucji z dnia 23 grudnia 2011 r., albowiem nie noszą one jakichkolwiek oznak złożenia w sądzie czy też u komornika sądowego celem wszczęcia egzekucji.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jest niezasadne.

Zasadny jest zarzut przedawnienia. Termin przedawnienia roszczeń cedenta wynosi 3 lata, jako roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej w myśl art. 118 k.c. Powód, jako nabywca wierzytelności, również objęty jest tym trzyletnim terminem przedawnienia. Zgodnie z art. 120 § 1 zd. 1 k.c. bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. W ocenie Sądu powód nie udowodnił, kiedy stała się wymagalna wierzytelność dochodzona w niniejszym procesie. Powód wykazał jedynie, że cedent sporządził oświadczenie o wypowiedzeniu, niemniej jednak nie wykazał, czy to oświadczenie do pozwanego dotarło w taki sposób, aby mógł się zapoznać z jego treścią ze skutkami określonymi w art. 61 k.c., w tym nie wykazał, aby to oświadczenie zostało do pozwanego wysłane. Tym samym zasadny okazuje się również zarzut niewymagalności roszczenia. Z zaoferowanych przez powoda

dowodów wynika jedynie to, że nawet gdyby doszło do skutecznego wypowiedzenia pozwanemu umowy kredytu C., to nastąpiłoby to w sierpniu lub wrześniu 2010 r. Roszczenie powoda uległoby zatem przedawnieniu we wrześniu 2013 r., czyli jeszcze przed zawarciem umowy przelewu wierzytelności z 23.11.2015 r. Powód nie wykazał, aby nastąpiły zdarzenia skutkujące przerwą biegu terminu przedawnienia. Do zdarzeń tych nie można zaliczyć ani złożenia wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu, ani wszczęcia egzekucji sądowej. Powód nie może powoływać się na przerwę biegu terminu przedawnienia spowodowaną złożeniem wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu czy też wszczęcia egzekucji na podstawie takiego tytułu wykonawczego. W uchwale z dnia 29 czerwca 2016 r., III CZP 29/16 Sąd Najwyższy orzekł, że „Nabywca wierzytelności niebędący bankiem nie może powoływać się na przerwę biegu przedawnienia spowodowaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności (art. 123 § 1 pkt 2 k.c.).” Sąd w składzie orzekającym w niniejszej sprawie podziela pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w powołanej uchwale. Wobec powyższego roszczenie powoda uległo przedawnieniu.

Trafny jest również zarzut, że powód nie udowodnił zgłoszonego żądania co do wysokości. Sąd wprawdzie nie podziela stanowiska powoda co do mocy dowodowej wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego, nie budzi jednak wątpliwości to, że wyciąg może stanowić dowód w postępowaniu cywilnym. Nie przesądza to jednak o jego mocy dowodowej. Z wyraźnego brzmienia art. 194 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnym wynika, że wyciąg z ksiąg funduszu sekurytyzacyjnego w postępowaniu cywilnym nie ma mocy dokumentu urzędowego. Wobec powyższego na gruncie postępowania cywilnego wyciąg z ksiąg funduszu sekurytyzacyjnego stanowi dokument prywaty w rozumieniu art. 245 k.p.c. w brzmieniu obowiązującym do dnia 7 września 2016 r. Jego moc dowodowa ogranicza się zatem do wykazania, że osoba, która taki dokument podpisała, złożyła zawarte w nim oświadczenie. Nie można jednak uznać, że zostały w ten sposób dowiedzione fakty, stanowiące podstawę danego oświadczenia. W przypadku oświadczenia o zapisaniu w księgach funduszu sekurytyzacyjnego wierzytelności wobec oznaczonego podmiotu dowód ten nie wystarcza do wykazania ani istnienia wierzytelności ani jej wysokości. W niniejszej sprawie powód nie przedstawił dowodów na okoliczność wysokości zadłużenia, w szczególności dokumentów źródłowych, pochodzących z ksiąg rachunkowych cedenta. Wobec tego zawarte w wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego oświadczenie powoda o wysokości zadłużenia pozwanego należało ocenić jako gołosłowne.

Powód nie wykazał także swojej legitymacji czynnej do występowania z roszczeniem przeciwko pozwanemu, w niniejszym postępowaniu. Powód wywodził swoją legitymację z faktu nabycia wierzytelności w stosunku do pozwanego w drodze przelewu wierzytelności normowanego przez art. 509 i nast. k.c. Skuteczność cesji nie w każdym jednak przypadku wynika z treści umowy. W okolicznościach niniejszej sprawy należy mieć na uwadze, że przedmiotem umowy przelewu wierzytelności z 23 listopada 2015 r. był znaczny portfel wierzytelności. Cesjonariusz, chcąc wytoczyć powództwo przeciwko oznaczonemu dłużnikowi o zapłatę wierzytelności należącej do zbioru objętego jedną umową cesji, winien skonkretyzować daną wierzytelność oraz jej dłużnika lub dłużników. Zgodnie z ogólną regułą rozkładu ciężaru dowodu ustanowiona w art. 6 k.c. obowiązek udowodnienia faktów, składających się na oznaczenie wierzytelności i jej dłużnika, obciąża cesjonariusza - powoda w procesie o zapłatę. W ocenie Sądu powód temu obowiązkowi nie sprostał. Jak już wyżej wskazano w części dotyczącej oceny dowodów, nie zasługują na wiarę dowody w postaci załączników do kolejnych umów zawartych między stronami. W tym miejscu należy jeszcze dodać, że regulacje umowne dotyczące załączników do umowy przelewu i kolejnych aneksów do niej, są niespójne. Z pkt 2 aneksu nr (...) do umowy przelewu wynika, że przedmiotem przelewu są wierzytelności wymienione w załączniku nr 1 do aneksu. Powód nie dołączył tego załącznika do pozwu ani do pisma z 29.07.2016 r. Tymczasem z treści § 3 pkt. 5 umowy przelewu wierzytelności wynika, że wierzytelności będące przedmiotem przelewu ujęte są w elektronicznym Załączniku 1a do umowy przelewu oraz w papierowym Załączniku nr 1 do umowy przelewu, stanowiącym skróconą wersję Załącznika 1a. Jednak z treści aneksu nr (...) do umowy przelewu nie wynika, aby Załącznik nr 1 do Aneksu nr (...) był tożsamy z Załącznikami nr 1 i 1a do umowy przelewu. Ponadto z treści § 3 Aneksu nr (...) do umowy przelewu wierzytelności wynika, że Załącznik A do tego aneksu zastępuje Załącznik nr 1 do pierwotnej umowy przelewu. Strony umowy przelewu nie rozstrzygnęły o stosunku Załącznika A do Aneksu nr (...) do Załącznika nr 1a do umowy przelewu wierzytelności ani też do Załącznika nr 1 do Aneksu nr (...) do umowy przelewu wierzytelności. W tej sytuacji nie

sposób stwierdzić, który z załączników do umowy przelewu bądź do kolejnych aneksów zawiera wykaz wierzytelności zbytych na mocy umowy przelewu wierzytelności z 23 listopada 2015 r. Z tych względów Sąd uznał, że powód nie udowodnił, że nabył przedstawioną pod osąd wierzytelność przeciwko pozwanemu.

O kosztach procesu Sąd orzekł, stosując zasadę finansowej odpowiedzialności za wynik sprawy w myśl art. 98 § 1 k.p.c. Ponieważ powód przegrał sprawę w całości, Sąd obciążył powoda poniesionymi przez pozwanego kosztami procesu w wysokości 4988 zł. Na tą sumę składają się kwoty 4800 zł tytułem kosztów zastępstwa prawnego na podstawie § 2 pkt. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804), koszty dojazdu pełnomocnika pozwanego do siedziby Sądu w wysokości 174 zł oraz koszty opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł jak w sentencji.

SSR Paweł Szymański

Zarządzenie: odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda z odpisem upoważnienia dla aplikanta.